

Ergens Anders

deel twee

Ergens Anders

deel twee

Mehrnaz Salehi

Schrijver: Mehrnaz Salehi
Schilderij op cover: Mehrnaz Salehi
Vertaling: Mehrnaz Salehi en Nico Arkesteijn
ISBN: 9789402165500
© Mehrnaz Salehi

Wanneer en hoe precies de twee gebouwen destijds in vlammen opgingen – dat stond de mensen niet meer helder voor de geest. Zelfs de alleroudsten vermeldden geen details over de brand als zij hun verhalen en sprookjes vertelden die van mond tot mond en van hart tot hart gingen. Wat wel verteld werd, kwam hierop neer: de grote brand zou de mensen destijds bevrijd hebben van de verschrikkelijke Diftaro. Ieder jaar weer vertelden grootouders aan hun kleinkinderen dat de twee gebouwen, zijn schouwburg en zijn prachtige maar angstaanjagende kasteel, op een dag tot de grond toe afbrandden en dat er niets, maar dan ook niets van de man teruggevonden werd. Hij was verdwenen zoals hij bij zijn optredens ook telkens oploste in het niets!

.....

De grote goochelaar was een bekend gezicht in de stad en er waren weinig mensen die niet op zijn minst één keer naar een van zijn voorstellingen waren geweest. In de harten van de inwoners streden respect en angst om voorrang maar niemand kon iets zinnigs over hem zeggen. Zijn ongeëvenaarde rijkdom, zijn prachtige kasteel, zijn levenswandel – men wist er niet het fijne van. Men wist niet wanneer en hoe hij naar de stad gekomen was. Hij was er gewoon ineens en in al die jaren veranderde er niets aan hem, alsof hij eeuwig ergens tussen de dertig en de veertig was. Nooit werd hij in het gezelschap van anderen gezien en niemand was ooit in zijn kasteel geweest. Soms gaf hij een voorstelling en alleen dan kon men hem zien. Ze zagen hem dan op zijn zwarte paard voorbij stormen op het plein voor de schouwburg of heel rustig in zijn aristocratische koets aan komen rijden. Niemand durfde in zijn buurt te komen en alleen op de avonden dat hij zelf optrad, konden ze hem duidelijk zien, op het podium. De andere avonden zagen ze hem in de verte in zijn privéloge zitten, starend naar het toneel.

Waarom hij zijn goochelvoorstellingen gaf, wist niemand. Het ging hem niet om het geld want zijn optredens waren gratis en iedereen mocht komen kijken. De stad en haar inwoners begrepen er niets van maar ze waren in zijn ban en hij genoot van hun nieuwsgierigheid en hun verbazing. Hij wist dat hij een mysterie voor ze was en wilde dat graag zo houden.

Hij droeg altijd een lange mantel die tot over zijn enkels reikte en op zijn lange haar, dat over zijn schouders golfde, droeg hij een hoedje dat aan de achterkant in een lange, dunne sliert uitliep die langs zijn rug afhing. Zijn haviksneus en zijn scherpe ogen werden bedekt door een lofgnet en als hij die afzette, bleken zijn ogen in zwartheid niet onder te doen voor zijn haar.

Hij droeg altijd puntlaarzen en zorgde er ook op andere manieren voor dat hij er anders uitzag dan anderen, als een tovenaars, zodat men hem niet over het hoofd zag en ontzag voor hem had.

Zijn aristocratische huis in de vorm van een kasteel stond fier rechtop op de top van een berg die uitliep in zee. De zwarte, glinsterende stenen waaruit het opgetrokken was, kon men al vanuit de verte zien. De plek was moeilijk te bereiken en de mensen grepen dit aan om er allerlei verhalen over te verzinnen. Als hij wat te regelen had op zijn kasteel of in de schouwburg liep hij met zijn handen in zijn zakken uit te stralen dat alles hem heel gemakkelijk afging.

.....

Die avond stond er weer een gratis goochelvoorstelling op het programma. Op dit soort avonden was de hele schouwburg voor hem alleen en waren alle artiesten vrij maar ze mochten wel komen kijken.

Anfol was de enige die hierbij altijd aanwezig was. Hij was degene die de deur voor de mensen opendeed en, steeds weer anders uitgedost, zijn meester assisteerde bij zijn optreden. Een

gebochelde dwerg over wie verschillende verhalen de ronde deden:

-‘Op een nacht wordt hij wakker door gehuil en gekrijs en achter de poort van het kasteel vindt hij een baby in een mand!’

-‘Hij houdt van hem als van zijn eigen kind; alleen jammer dat dit kind gebreken heeft ...’

-‘Nee, het kind had eerst geen gebreken, hij is zo erg mishandeld dat hij zo geworden is!’

De gekste verzinsels werden rondverteld en sommige kwamen Diftaro ter ore die ze met een bittere glimlach rond zijn dunne lippen aanhoorde.

Anfol was zijn manasje van alles: bediende, koetsier, tuinman, kok en ...

Die avond ...

Diftaro wilde die avond een paar nieuwe trucjes laten zien waar hij maanden op geoefend had. Anfol speelde een belangrijke rol bij de uitvoering.

De zaal wat tot de nok toe gevuld. Sommige toeschouwers moesten zelfs op hun knieën op de grond voor het podium zitten. Het podium van de schouwburg was aan de lage kant, zodat deze mensen toch alles goed konden zien als hun hoofd een beetje omhoog deden.

Eerst sprong Anfol net als altijd koppeltjeduikelend en gekke gezichten trekkend op het podium. Hij keek het publiek onderzoekend aan dat gelijk begon te lachen.

Toen het licht uitging, hielden de mensen hun adem in. Ze waren diep onder de indruk van het donker en de stilte en kregen er koude rillingen van.

Zodra het licht op het podium weer aanging en ze Diftaro zagen, die daar op een sofa zat, slaakten ze een zucht van verlichting. Ze raakten iedere keer weer gespannen van zijn voorstellingen. Hij

vroeg altijd mensen op het podium met wie hij zijn goocheltrucjes deed om ze daarna in verbijstering achter te laten.

Maar deze keer vroeg Diftaro niemand op het podium, hij zat achterovergeleund op zijn roodfluwelen sofa zonder iets te zeggen. Er gingen niet meer dan een paar minuten voorbij maar voor het publiek leek het een eeuwigheid. Nogmaals stakte hun ademhaling: wat gaat hij doen?

De komst van Anfol die een grote kooi het podium opduwde, leidde tot een hoop geroezemoes. Hij bracht de kooi naar het midden van het podium en maakte een diepe buiging voor het publiek. Hun applaus en gejuich en gefluit deden het gebouw op zijn grondvesten trillen. De hele tijd maakte Anfol potsierlijke buigingen waardoor de mensen nog harder moesten lachen. Na een paar keer rond de kooi gelopen te zijn, opende hij de deur en ging hij naar binnen. In de kooi trok hij een voor een aan alle tralies en daarna schopte hij ertegen met rare, clowneske trapbewegingen. Om even later zijn voet met twee handen beet te pakken en met een van pijn vertrokken gezicht hinkend de kooi te verlaten. De hele tijd keek Diftaro met een glimlach naar zijn verrichtingen. Nu maakte Anfol een buiging voor zijn meester en wees naar de kooi. Diftaro deed alsof hij het niet begreep en keek de andere kant op. Het publiek keek er zwijgend naar en hoewel ze geen idee hadden van wat er verder ging gebeuren, begonnen ze Anfol te helpen en moedigden ze Diftaro met allemaal gebaren aan de kooi in te gaan. Uiteindelijk stond deze met tegenzin op en liet zich aan de hand van Anfol naar de kooi leiden. De goochelaar trok zijn wenkbrauwen op en maakte met zijn hoofd het gebaar van: wat wil je nou? Anfol sloeg er geen acht op maar opende de deur van de kooi en liet hem naar binnen gaan. Met nog meer gebaren vroeg Diftaro hem waarom hij dit allemaal deed. En toen de deur achter hem werd dichtgedaan en met een groot hangslot werd afgesloten, keek hij met grote ogen van verbazing het publiek aan. Anfol ging door met de clown uithangen en liep rond de kooi terwijl hij gekke gezichten trok naar de opgesloten Diftaro.

Het publiek werd zenuwachtig. Ze wilden het liefst met Anfol meedoen en Diftaro bespotten, maar ze durfden niet. Met hun mond wijd open van spanning zaten ze op het puntje van hun stoel af te wachten wat er ging gebeuren.

Nadat Anfol nog een paar rondjes om de kooi had gelopen en met pantomime duidelijk had gemaakt dat Diftaro zijn gevangene was en niets kon doen, ging hij tegenvoer het publiek staan en vroeg of er twee mensen op het podium wilden komen. Ondertussen was Diftaro nerveus en een beetje angstig in de kooi bezig te onderzoeken hoe hij eruit kon komen. Er stonden twee mensen aarzelend op om het podium op te gaan. Anfol verwelkomde ze met een buiging en vroeg of ze om de kooi aan een minutieuze inspectie te onderwerpen. Daarna maakte hij met gebaren duidelijk dat ze moesten helpen om een roodsatijnen gordijn dat ergens op het podium op de grond lag, op te pakken en ermee te wapperen. Dat leverde een prachtig gezicht op, het was alsof je keek naar de golven van een rode zee. De mensen begonnen hard te klappen.

Met een heleboel buigingen achter elkaar zorgde Anfol voor een uitgelaten stemming. Hij stak zijn handen bezwerend in de lucht en gebaarde dat iedereen stil moest zijn. De twee vrijwilligers uit het publiek hielpen om het gordijn over de kooi te gooien. En ... na korte tijd alweer trokken ze op een teken van de dwerg het rode gordijn van de kooi af.

Het publiek sidderde van angst en de twee vrijwilligers lieten het gordijn vallen en vluchtten van het podium af. Daar, in de kooi, liep een zwarte panter rond die grommend zijn bek opende en zijn scherpe tanden liet zien!

In paniek begon het publiek elkaar verdringend naar de uitgang te rennen ... tot de kaarsen en fakkels boven de zaal weer aangestoken werden en ze Diftaro glimlachend bij de uitgang zagen staan. Ze hielden ogenblikkelijk stil en onderdrukten hun kreten om even later hartstochtelijk te gaan applaudiseren.

Diftaro nam een triomfantelijke houding aan en baande zich een weg door het publiek naar het podium. Hij raapte het satijnen gordijn op. Met een strenge blik droeg hij Anfol op om hem te gehoorzamen. De mensen waren net pas weer op adem gekomen maar moesten nogmaals hun adem inhouden. Wat gaat hij nu doen? Anfol maakte een paar rare bewegingen om te laten zien dat hij de bevelen van zijn meester niet wilde opvolgen. Hij stortte zich op de grond, klampte zich aan de laarzen van Diftaro vast en keek smekend omhoog maar stiekem keek hij ook naar de toeschouwers in de hoop dat ze hem zouden steunen en zijn meester een halt zouden toeroepen. De mensen wisten niet wat ze moesten doen en staarden in verwarring naar het podium met zulke grote ogen dat het leek of ze alleen maar uit ogen bestonden. Diftaro maakte een boze beweging en Anfol pakte uiteindelijk het satijnen gordijn op. Diftaro liep naar de kooi. De panter liet zijn tanden zien en liep grommend door de kooi. Diftaro ging voor het publiek staan, met zijn rug naar de kooi die stevig op slot was, en gebaarde naar Anfol, die inmiddels aan het huilen was, dat hij het gordijn over hem en de kooi moest gooien. Voor het gevoel van de mensen duurde het nog geen seconde dat het gordijn op de kooi lag, het werd onmiddellijk weer weggetrokken en daar stond Diftaro in de kooi naar hen te zwaaien en de panter was in geen velden of wegen meer te bekennen.

Het gejuich van de mensen deed de zaal trillen en men bleef juichen toen het licht boven het podium allang gedoofd was ...

Nog lang na afloop van de voorstelling bleven de mensen zitten, ze konden van verbazing niet meer opstaan en bleven staren naar het podium dat nu aan het oog onttrokken werd door het rode gordijn.

Hoe kun je zo gemakkelijk een wild dier in een kooi krijgen en even later weer laten verdwijnen? Ze konden er geen rationele verklaring voor bedenken.

Azdarya was niet zo lang geleden naar dit klooster gestuurd. Zij kwam uit een afgelegen dorpje en de bisschop had een aanbevelingsbrief naar de abdis gestuurd en haar daarin gevraagd om dit jonge meisje, dat niemand had, te helpen. De bisschop schreef dat zij rust en geborgenheid nodig had: 'Misschien kan de sfeer van uw klooster een medicijn zijn voor de narigheden die zij in haar korte leven al heeft meegemaakt.'

Het was de koets van de bisschop zelf die haar midden op de dag van het dorp waar zij woonde naar het klooster bracht. De abdis die niet wilde dat iemand anders dan zijzelf het meisje de eerste dagen zou ontmoeten, heette haar welkom in haar werkkamer waar verder niemand mocht komen.

De koetsier had haar tot de deur van de kamer gebracht en bleef buiten staan wachten op toestemming om weer weg te gaan. Een tijd lang zat de abdis in de voor haar karakteristieke houding met gebogen hoofd de brief te lezen die de dag ervoor was gearriveerd. Het moment dat ze opkeek en schrok van de onvoorstelbare schoonheid van het meisje, zou ze tot het einde van haar leven niet vergeten: er stond een haveloos kind voor haar dat wonderschoon was en haar heel rustig aankeek. Moeder Shainina kon niet voorkomen dat een diepe zucht aan haar oude, bleke lippen ontsnapte, zoveel waardigheid, zoveel bekoorlijkheid, zoveel frisheid ... stond daar in voden gehuld voor haar en keek haar met smekende ogen aan. Het duurde minuten voordat zij haar ogen van haar af kon nemen en weer controle kreeg over zichzelf.

- 'Lief kind, welkom,' zei ze en probeerde uit haar trance te komen en een vriendelijke glimlach op haar lippen te toveren.

Het meisje maakte een buiging en keek weer voor zich uit met diezelfde waardige blik in haar ogen.

Moeder Shainina vergat helemaal te zeggen wat ze besloten had en onder welke voorwaarden ze kon blijven en bleef haar aanstaren. Haar blik drukte zwaar op het meisje dat uiteindelijk haar hoofd boog en met haar voeten begon te schuifelen.

Plotseling liet ze zich op haar knieën vallen en barstte in huilen uit.

-‘Heilige moeder, ontzeg mij alstublieft uw hulp niet, ik smEEK u, accepteert u mij, alstublieft.’

De abdis schrok wakker uit haar dromen, stond op en kwam achter haar bureau vandaan. Ze ging naar het meisje toe en hielp haar opstaan:

-‘Ach, lief kind, met heel ons hart willen we dat jij hier bij ons blijft.’

Zo vriendelijk mogelijk pakte ze haar hand, liet haar plaatsnemen op een stoel en ging zelf weer achter haar bureau zitten. Het meisje hield haar hoofd naar beneden maar was wel gekalmeerd. Ze veegde haar tranen af met een puntje van haar hoofddoek waardoor die wat opschoof en haar gouden haren voor een stukje bloot kwamen te liggen. De ontsteltenis op het gezicht van moeder Shainina ontging het meisje niet en heel snel maakte ze haar hoofddoek in orde en stopte ze haar haar eronder.

Moeder Shainina zonk weg in gedachten: *Dit prachtige wezen! Deze unieke schoonheid! Hoe oud zal ze zijn? Niet ouder dan 18 jaar! In een klooster? Is dat verstandig? Hoe kan het dat de eerwaarde bisschop hier niet aan gedacht heeft?*

-‘Lief meisje, heb je met de bisschop gesproken?’

-‘Met hem zelf rechtstreeks niet maar na die gebeurtenis, logeerde ik bij de eerbiedwaardige pastoor en ...’

Ze begon onbedaarlijk te huilen.

Het hart van de oude vrouw begon te trillen in haar borst.

-‘Lieverd, stil maar ... vertel mij ... alles ... je hoeft nergens bang voor te zijn.’

Het meisje tilde haar hoofd op en keek haar met haar betraande ogen indringend aan.

-‘Hebt u er niets over gehoord?’

-‘Nee, lief kind, alleen dat we je geborgenheid moeten geven.’

-‘U bent de enige die mij kan beschermen.’

Ze wilde nog een keer alle verdriet haar ogen uit huilen maar moeder Shainina voorkwam dat.

-‘Lief meisje, natuurlijk beschermen we je.’

Ze pakte een belletje en rinkelde een paar keer. Ze dacht:

Ik ga later wel met haar praten. Ik laat haar een weekje tot rust komen zodat ze zich op haar gemak voelt. Een andere keer maar ... dan zal het heus niet te laat zijn.

Ze wendde zich tot de non die haar privébediende en secretaresse en vertrouwenspersoon was, de enige die rechtstreeks contact met haar mocht hebben, en zei:

-‘Zuster Marshin, ik vertrouw haar aan uw zorgen toe. Brengt u haar maar naar de kamer die wij voor haar uitgekozen hebben.’

Ze keek Azdarya aan en zei:

-‘Ik zie je straks bij het avondmaal.’

Daarmee gaf zij haar verlof om weg te gaan terwijl ze in gedachten al bezig was met de vraag hoe zij het meisje later aan het praten kon krijgen.

De middag bracht Azdarya door met het bekijken van haar kamer, in afwachting van wat de abdis het avondmaal had genoemd. Alleen een zeshoekig raam dat aan de randen met gekleurde glas versierd was, liet licht door in de kamer. Door het raam kon je met enige moeite de lucht zien en als je naar beneden keek, zag je een stukje tuin. Dat stukje zag er mooi uit maar het was geen natuur, het was duidelijk dat het door een tuinman was bedacht. *Zullen de eerbiedwaardige nonnen dit bijhouden? Wat ze zag, viel tegen.* Ze moest denken aan haar eigen schilderachtige dorpje met zijn mooie natuur! Het jonge gras waar ze vaak op lag ... ach ... deze stad, dit gebouw, deze kamer ... en dan nu ook nog de tuin! *Hoelang houd ik het hier uit?*

Een half uurtje speelde ze met het uitzicht op de lucht en op de tuin, omhoog en omlaag kijkend. Op het moment dat de zon zou ondergaan en ze dacht aan de avond die ging komen, begon ze over haar hele lichaam te trillen. Daar had ze iedere dag last van sinds die verschrikkelijke avond.

'Toen ze arriveerden zagen ze haar op de grond liggen ... haar kleren kapot ... al haar familieleden, haar broer, haar zussen en ook haar ouders waren verscheurd ... overall bloed ... ook haar gouden haren zaten onder het bloed ... ze leek wel dood ... maar toen ze haar aanraakten, deed ze haar ogen open ... haar ogen waren groter dan anders en staarden naar boven ... haar mond wijd open, op slot, er kwam geen geluid uit haar keel ... hoe was dit mogelijk? ... al die lichamen in stukken, deels opgegeten ... en zij lag daar zonder ook maar het kleinste wondje ... hoe kon dit?'

Ze wendde zich van het raam af en keek om zich heen. Het was een kleine kamer maar de wastafel vond ze mooi. Ze waste haar handen en haar gezicht en liep naar een smalle kast die naast haar bed stond. Daar hing een lange, zwarte jurk op een spijker en op een andere spijker een versleten, gerafelde handdoek die wel schoon was. *Is dit allemaal voor mij?* Ze besloot de jurk aan te trekken. Niemand had haar verteld wat ze moest doen of niet moest doen. De non had haar alleen maar hiernaartoe gebracht en was gewoon weer weggegaan.

Ook als het niet voor mij is, trek ik hem aan. Haar eigen jurk, vol scheuren, voelde zwaar aan door het vuil. *Ik moet ze omwisselen.* De jurk was wijd maar er hing een koord naast de jurk en daarmee maakte ze hem passend. Er was geen spiegel waarin zij zichzelf kon bekijken. Ze ging op het bed zitten en spitste haar oren. Geen enkel geluid! Ze was met de zuster door een heleboel gangen en zijgangen met veel bochten meegelopen en toen ze hier aankwamen had ze het gevoel dat ze aan het einde van de wereld was, er was niets te zien, er was niets te horen.

Het trillen werd erger en de zon zakte verder weg. Ze wilde niet alleen zijn. Waarom kwam er niemand naar haar toe? Ze ging op bed liggen en sloot haar ogen. *Mijn god, wat gebeurt er allemaal met me?* Door geklop op de deur kwam ze weer tot zichzelf. Ze hees zichzelf overeind en deed de deur open. Het was dezelfde non, deze keer met een groot dienblad! Toen deze naar de jurk

keek die ze aanhad, zei ze met zachte stem dat ze zich daarin meer op haar gemak voelde.

De zuster zette het dienblad op tafel en zei binnensmonds:

-‘De eerbiedwaardige moeder komt vanavond bij je op bezoek en het leek haar het best als je op je gemak in je eigen kamer kon dineren.’

Azdarya wist niet of ze blij moest zijn of niet. Alleen in deze kleine kamer? Maar met anderen, mensen die zij niet kende, leek haar ook niet plezierig. Als antwoord op de vragende blik van de zuster, zei ze:

-‘Dat was een goed idee, ik eet hier wel.’

Ze probeerde het trillen van haar lichaam onder controle te krijgen.

De non keek haar onderzoekend aan en verliet daarna de kamer.

Toen Azdarya het eten zag, besepte ze hoeveel honger ze had, ze had de afgelopen tijd geen enkele eetlust gehad en wat zij in haar mond stopte, had gesmaakt als het gif van een slang. Het eten was eenvoudig maar smakelijk en zij was er verbaasd over dat ze haar bord helemaal leeg at en daarna nog trek had!

Het trillen was heviger geworden maar ze probeerde het te negeren. Ze moest op de abdis wachten. De gordijnen had ze dichtgetrokken maar door de kieren kwam het oranje licht van de zonsondergang naar binnen. Ze liet zichzelf op bed vallen en keek naar het plafond.

Het was een oud plafond van donkerbruin hout dat sierlijk bewerkt was. Ze moest denken aan haar eigen huis, het huis waarin zij opgegroeid was: alle kamers gelijkvloers achter elkaar met aan het einde de stal met koeien en schapen ... ze herinnerde zich de witte kalk die haar vader ieder jaar op de muren en het houten plafond aanbracht ... ze zag het niet alleen voor zich, ze kon het zelfs ruiken. Haar lichaam schokte zo hard dat ze af en toe loskwam van het bed. Ze opende haar ogen.

-‘Toen ik bij bewustzijn kwam, lag ik op de grond. Er slopen wolven om mij heen. Door het gegil van mijn broer en kleine

zusjes was ik doof geworden ... en zelf kon ik niets meer uitbrengen, mijn mond stond wijd open en wilde niet meer dicht. Er lagen overal stukken lichaam van mijn vader en moeder op de grond tussen de wolven met hun bebloede bekken ... andere wolven waren bezig met mijn broer en zussen, ze werden uiteengereten ... ze waren wit ... hun witte, glinsterende vacht golfde mee met elke sprong zie zij maakten ... ik wist dat ze ook naar mij toe zouden komen ... maar later ... later wist ik niet meer wat er gebeurd was ...!

Nog een schok van haar lichaam zorgde ervoor dat ze op haar zij kwam te liggen en niet langer naar het plafond keek. Was dit een droom of een hersenspinsel? Ze moest proberen aan iets anders te denken, niet aan deze dingen ...

Een klop op de deur kondigde bezoek aan en ze ging rechtop zitten. Ze stond op en liep naar de deur. Trillend pakte ze de deurknop beet en deed open. Het rijzige lichaam van de abdis in de deuropening deed haar de droom helemaal vergeten.

-‘Lief kind, mag ik even binnen komen?’

Azdarya boog haar hoofd en liet, nog steeds trillend, de moeder binnen. Die keek naar het dienblad en zag tot haar grote vreugde dat het bord leeg was. Ze zei:

-‘Hoe vond je het? Was ons eenvoudige eten naar jouw smaak?’

-‘Jazeker, ik had ook echt honger.’

Het trillen van Azdarya’s lichaam ontging de scherpe ogen van moeder Shainina niet maar ze wilde eerst gewoon wat met haar praten en zo een en ander te weten komen voordat ze vragen ging stellen. In de brief die zij van de bisschop had gekregen, stond immers dat zij haar enige tijd moest gunnen.

-‘Vind je je kamer comfortabel genoeg? Hij is wel klein en voor iemand die in een dorp is opgegroeid misschien wat benauwend.’

-‘Ja, het is hier echt anders. Maar ik kan eraan wennen. Een mens went snel aan van alles.’

De abdis wierp een vluchtige blik op haar jurk. *Zelfs in deze jurk is ze mooi en bekoorlijk, mijn God, het is niet te geloven.* Haar gedachte sprak ze hardop uit maar dan als:

-‘Deze jurk staat je goed en hij lijkt wel goed te zitten, of niet? Wij voelen ons in ieder geval op ons gemak in deze jurken, we zijn eraan gewend.’

Ze glimlachte. Dat had een kalmerend effect op Azdarya die haar lichaam en geest voelde ontspannen. Toen er weer een rilling door haar heen ging, pakte de abdis haar bij de hand en liet haar op bed zitten. Zelf ging ze naast haar zitten. Azdarya wist niet wat zij moest zeggen of doen en staarde naar de kleurloze tegels op de vloer. De moeder zag haar verwarring maar wist niet hoe ze dit ter sprake kon brengen.

Doordat er plotseling een raam openwaaide, ontwaakten ze allebei uit hun gedachten. Azdarya stond op om het raam dicht te doen en zei zachtjes dat zij gewend was aan frisse buitenlucht.

-‘Ach, kind toch, ik weet het. Trouwens, hoe lang logeerde je bij de eerwaarde pastoor, meiske?’

Azdarya stond met haar rug naar haar toe, ze was het raam aan het dichtdoen. Ze antwoordde dat ze ongeveer twee weken bij hem had gelogeed en met een lieve glimlach en het hoofd een beetje scheef liet ze aan de moeder zien dat ze deze aardigheid erg gewaardeerd had. Moeder Shainina wilde niet direct over het gebeurde beginnen omdat de bisschop en ook de abt, vader Kardid, deze ochtend nog, voordat het meisje arriveerde, tijdens een bezoekje had gezegd dat ze het er voorlopig niet over moesten hebben. Zelfs broeder Talando, de dorpspastoor had in een brief benadrukt dat er met geen woord over de gebeurtenissen gerept mocht worden. Hij schreef dat de psychische conditie van het meisje zodanig was dat er een tijd lang niet over het verschrikkelijke drama waar niemand nog van had gehoord, gesproken mocht worden. Er mocht niet naar gevraagd of naar verwezen worden behalve als het meisje het zelf wilde of er zelf

over begon. Daarom had ze voorzichtig gevraagd naar het verblijf bij de eerwaarde pastoor maar ze was niets wijzer geworden.

Het trillen was weer erger geworden. Azdarya kon het niet onder controle houden. Toen ze bij de pastoor verbleef, was zij na zonsondergang alleen en had niemand het kunnen zien maar nu ...

-‘Lief meisje, wat scheelt eraan?’

Azdarya kreeg een kleur en nog steeds trillend gaf ze een vaag antwoord:

-‘Daar hebben mijn lichaam en ziel al een tijdje last van ...’

-‘Ben je wel bij een heelmeester geweest, lieverd? Ben je ziek? Ben je verkouden of ...’

Azdarya zat in een lastig parket. Enerzijds had ze behoefte aan steun en genegenheid, anderzijds was ze bang om de waarheid te vertellen en lukte het haar niet om de gebeurtenissen onder woorden te brengen. Ze rilde nog eens heel hard en moeder Shainina kon zich niet inhouden en omhelsde haar heel stevig in de hoop het trillen te stoppen. Azdarya huilde tranen met tuiten, zonder geluid te maken, en maakte zo de kleren en de sluier van moeder Shainina nat. Stilte, trillen en tranen ...

O, heilige Maria, wat draagt dit kind met zich mee? Laat niet de geest van de satan in haar gevaren zijn! Ik moet er met vader Kardid over praten.

Ze bracht haar mond dicht bij het oor van het meisje en vroeg haar door de dikke bos gouden haren heen of broeder Talando op de hoogte was van deze aanvallen. Ze wist dat Azdarya ontkennend zou antwoorden want als de broeder het geweten had, zou hij er zeker over geschreven hebben.

Azdarya fluisterde huilend en trillend dat niemand wist wat ze meegemaakt had en wat er in haar omging ... De rest van haar antwoord ontging de abdis omdat ze zich afvroeg wat zij met de situatie aan moest. *Ik kan toch moeilijk niets vragen en onwetend blijven? Het is gewoonweg ongepast en dom dat ze gezegd hebben dat ik niets moet vragen. Hoe kan ik haar nou helpen als ik niets weet?*

Ze had Azdarya nog steeds vast. Het meisje huilde en trilde en ze durfde haar niet los te laten.

-‘Lief kind, wil je me je probleem vertellen of heb je liever dat ik je alleen laat zodat je tot rust kunt komen? Je hebt een lange reis achter de rug dus ik kan me voorstellen dat je heel moe bent.’

Azdarya voelde zich prettig in de omhelzing van moeder Shainina. Ze had al zo lang geen liefde ontvangen en deze warmte en deze geur deden haar aan haar moeder denken.

-‘Lieve moeder, u moet dit niet van mij verlangen, ik kan het niet, niet nu, ik heb tijd nodig.’

Ze haalde haar hoofd van de boezem van moeder Shainina en keek naar beneden. De abdis was diep onder de indruk. Ze pakte het meisje bij haar kin, tilde haar hoofd op en keek haar in de ogen.

-‘Arm kind, maak je geen zorgen, we zijn er voor jou, rust maar lekker uit vanavond.’

Ze hielp haar overeind van het bed en fluisterde zachtjes:

-‘Morgen kom ik weer langs.’

Het was duidelijk dat ze zich zorgen maakte maar ze probeerde het te verbergen. Ze liep naar de deur maar keerde halverwege weer terug.

-‘Meiske, heb je iets nodig? Vind je het vervelend als je straks alleen bent? Wil je dat er iemand bij je is?’

Azdarya boog haar hoofd in schaamte, ze wist niet wat ze zeggen moest. Natuurlijk wilde ze niet alleen zijn maar hoe kon ze in deze omstandigheden iemand bij zich hebben?

-‘Nee, eerwaarde moeder, dank u wel, maar in deze omstandigheden is het beter dat ik alleen ben.’

De abdis wilde niet langer aandringen. Met haar hoofd een beetje schuin liep ze naar de deur. Ze voelde zich verdrietig en somber.

Azdarya was als een standbeeld op haar plaats blijven staan. Ze wilde gillen ‘niet weggaan!’ en ‘eerwaarde moeder, blijf!’ maar de herinnering aan wat zij meegemaakt had, maakte dat ze zich bang en futloos op bed liet vallen en het dekbed over zich heen trok.

Het verschijnen en plots weer verdwijnen van Diftaro en ook van de panter, was lange tijd het onderwerp van gesprek. De gedachte dat hij echt kon toveren werd in de hoofden van de mensen sterker en sterker. Behalve magie zagen zij geen andere verklaring voor wat ze gezien hadden. Ze kwamen samen in straten en steegjes en bespraken het voorval fluisterend. Het gevoel dat Diftaro overal aanwezig was, maakte hen bang, echt bang. Het rare was dat ondanks die angst de schouwburg iedere avond stampvol zat met mensen die zijn nieuwe programma wilden zien. Als bleek dat hij niet optrad, verlieten ze teleurgesteld en verdrietig het gebouw. Het was niet duidelijk waarom Diftaro niet meer met zijn programma optrad. Misschien wilde hij dat het een mysterie bleef en dat het niet verwerd tot een afgezaagde truc.

De stad en zijn inwoners bleven daardoor in spanning en razend nieuwsgierig. Zij waren zo in de ban van de goochelaar dat ze op de avonden dat hij niet optrad, toch even een kijkje kwamen nemen en een tijdje naar zijn plek in zijn privéloge starden. Diftaro echter was hard aan het werk en behalve de keren dat hij naar een theaterprogramma kwam kijken om het te beoordelen, was hij altijd in zijn kasteel. Hij stond daar dan op de veranda van zijn slaapkamer die uitkeek over zee en staarde urenlang naar de golven.

Anfol begreep niets van het gedrag van zijn meester. *Wat heb hij toch?* Hij maakte zich zorgen over hem maar durfde het niet te laten merken. Elke dag zag hij zijn meester urenlang naar de zee staren. Door zijn simpele brein golfdend gedachten als: *het lijkt wel of hij ergens op wacht – maar waarop dan?* Met allerlei smoezen stoorde hij zijn meester talloze malen in zijn eenzame afzondering. Hoewel Diftaro dat vervelend vond, nam hij het hem niet kwalijk en bewaarde hij zijn goede humeur. Hij beantwoordde de onzinnige vragen en liet zich ondertussen door hem verzorgen.

-‘Lieve heer en meester, wanneer ga u nog een keer optreden?’

Hij bukte zich, ging op zijn knieën op de grond zitten en begon de laarzen van Diftaro schoon te maken en te poetsen tot ze glommen. Bij elke ademhaling viel er snot en kwijl op de laarzen van Diftaro en moest hij weer opnieuw beginnen.

-‘Ik ben druk bezig met de jongens, dat weet je toch? Ik ben een nieuwe act aan het oefenen, of ben je dat alweer vergeten?’

-‘Maar meester ... u ben altijd met hunnie bezig en dan komp u hiernaartoe ...’ Hij haalde luidruchtig zijn neus op en met zijn lange, scherpe tong ging hij langs zijn kin om wat restjes kwijl te verwijderen.

-‘Ah! Je bent jaloers op een stelletje arme dieren die jou geen enkel kwaad kunnen doen. Ha ha! Lieve jongen ...’

Hij aaide hem over zijn kale schedel en bracht hem daarmee in de opperste staat van verrukking.

De jaloezie van Anfol was niet voor niks. Diftaro besteedde steeds minder tijd aan hem. Hij was bang dat hij zijn meester aan het verliezen was. Hij was niet alleen zijn meester, hij was alles voor hem, hij was zijn enige steun in de wereld, hij was zijn leraar, zijn vader, zijn moeder, Anfol zou zonder hem niet kunnen overleven. De gedachte hem te verliezen deed pijn aan zijn hart maar hij zag het gewoon gebeuren.

De enorme catacomben onder het kasteel waren voor de dieren bestemd, of zoals zijn meester zei: de jongens. Ze hadden zich voortgeplant en met de jaren waren er meer en meer gekomen. Dat had hij tenminste van zijn meester gehoord want zelf mocht hij ze niet zien. Het was voor hem verboden om in de catacomben te komen. Het was het enige dat Diftaro hem niet toestond en deze had hem ook bang genaakt voor de gevolgen.

-‘Nooit in de catacomben komen, beste man! Heb je het gehoord?’

Met zijn scherpe ogen keek hij hem heel streng aan.

Zijn meester ging elke dag jagen en liet hem dan van de geschoten dieren een lekkere maaltijd maken voor de jongens.

O, o, o, als mijn meester niet jagen zou kunnen, wat zouden de jongeren dan als maaltijd eten moeten?

Zulke gedachten ontstonden soms in het niet zo intelligente hoofd van Anfol maar na korte tijd was hij het weer vergeten. Maar wat hij gedurende deze twee weken had gezien, was anders en hij vroeg zich af of zijn meester met een heel grote productie bezig was en of hij misschien later een aandeel daarin zou hebben. Hij had de panter ook alleen maar op het toneel gezien en wist niet hoe deze naar de schouwburg was gebracht en weer weggebracht was. En bij het repeteren van zijn rol waren ze ook alleen geweest. Hij wilde de catacomben graag zien maar durfde niet. Nadat hij de panter had gezien, was hij er zeker van dat er in de catacomben een heleboel wilde dieren waren en bij deze gedachte gingen al zijn haren recht overeind staan van angst. De meester die nu de hele tijd met de jongens bezig was, gaf hem steeds vaker vrij zodat hij langer in de schouwburg kon zijn en meer kon optreden.

Voor de kerkbestuurders in de stad was het nieuws dat rondging een onaangename verrassing. De bisschop hoorde het van de koster van de kerk die ook zijn bediende was. Die vertelde het bij het ontbijt op de ochtend na de avond dat de goochelaar verdwenen was en de bisschop was een en al verbazing. Hij liet in eerste instantie geen reactie zien aan de bediende maar na een kwartiertje ontbood hij hem en vroeg hem om zo snel mogelijk met de koets een brief naar eerwaarde broeder Talando te brengen, de pastoor van een kerk in een heel klein dorpje waar Azdarya woonde en het voorval had plaatsgevonden.

Op dezelfde dag nog was er crisisberaad. Kerkbestuurders uit de hele omgeving kwamen bijeen in een grote zaal van het kasteel van de bisschop die hen voorhield dat het voorval een gevaar voor de veiligheid en rust van de mensen was en ook voor de kerk en het geloof.

-‘Het geloof van de mensen wordt ondermijnd door ... hem, ik weet niet eens hoe ik hem moet noemen, die ... Ik vind dat we hem moeten stoppen.’

-‘Maar waarom? Omdat hij goochelt en toneelstukjes opvoert?’

De bisschop had zijn antwoord klaar. Zonder te weten van wie deze woorden waren, zei hij:

-‘Maar wat voor een toneelstuk is het dat de mensen er zo mee bezig zijn? Ze hebben andere dingen te doen maar ze komen niet meer aan werken toe, ze zijn alleen maar bezig met praten en discussiëren over de gebeurtenis. En behalve dat ... ik vertrouw het zaakje niet, ik begin te vermoeden dat we hier misschien met een tovenaarscontract te maken hebben. Vroeger hadden we wel geweten wat ons te doen stond ... maar nu is alles anders ... we hebben niet zoveel macht meer als vroeger, eerwaarde broeders. We mogen het kleine beetje vertrouwen dat de mensen nog in ons hebben, niet verspelen. Als we iets verkeerd doen, zal dat bepaald niet in ons voordeel werken ... toch?’

De tien vrome mannen die naar hem keken en luisterden, bogen het hoofd.

-‘We moeten ervoor zorgen dat er verder niemand iets over hoort. Hij is slechts een toneelspeler die de mensen vermaakt, we kunnen hem beter voorlopig zijn gang laten gaan en afwachten wat er verder gebeurt.’

Dit was de mening van een van de broeders, broeder Saranda, de secretaris en raadgever van de bisschop. Hij keek de tafel rond om te zien of hij steun kreeg. De hoofden bleven gebogen. Blijkbaar vonden ze ook deze opvatting acceptabel waardoor een conflict voorkomen werd ...

De bisschop dacht na. Wat moesten ze doen? Moesten ze het zo laten? *Als die tovenaarscontract op deze manier verder gaat, zullen de mensen van hun geloof vallen en worden deze dingen ...*

-‘Ik weet ook niet wat we het best kunnen doen. Laten we nog even afwachten.’

Vader Kardid, de abt van het klooster, die een van die tien personen was, verliet de vergadering, enigszins verward en niet erg overtuigd, en ging naar zijn werkkamer. Hij zat nog maar net toen zijn bediende binnenkwam en aankondigde dat moeder Shainina op bezoek was en op hem wachtte.